

Arrest

nr. 63 202 van 16 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Armeens staatsburger van Armeense origine en bent afkomstig uit Armavir (Armenië). In de periode 2004-2009 verbleef u in Oekraïne met tijdelijke driemaandelijke registraties. Nadat u in 2009 uit Oekraïne gedeporteerd werd, vestigde u zich terug in Armavir.

Op 19 juli 2010 reed u in Armavir een kind aan. Toen u bij groen licht wilde afslaan aan een kruispunt, rende het kind de straat op. U kon niet meer stoppen en botste tegen haar. U stapte uit de wagen en wilde kijken wat er aan de hand was. De oom van het kind, die met haar en haar moeder op straat liep, liet u niet bij het kind maar begon u te slaan. U vluchtte weg en ging naar het politiebureau van Armavir, waar u vertelde wat er gebeurd was. U werd ondervraagd door een rechercheur en door medewerkers van de verkeerspolitie. Er werden een bloed- en urinetest afgenomen. U moest ook terug naar de plaats van het ongeval, waar u nogmaals moest uitleggen wat er precies gebeurd was. U moest tot de volgende ochtend op het politiebureau blijven, waar u verder werd ondervraagd en uw verklaringen werden genoteerd. De volgende ochtend mocht u gewoon vertrekken. Toen u het politiebureau verliet, werd u opgewacht door familie van het kind. U werd door hen geslagen. Ze probeerden u in een auto te sleuren, maar omdat de politie tussenbeide kwam, kon u wegvlugten. Eén van uw belagers was G.(...), de oom van het kind. Hij wilde u doden, omdat het kind door de aanrijding was overleden.

De volgende dag werd u opnieuw opgeroepen op het politiebureau. Daar waren ook twee getuigen aanwezig, die uw verklaringen bevestigden. De politie liet u weten dat ze een dossier zouden opstellen, dat ze zouden overmaken aan het parket. Dat zou het dossier op zijn beurt overmaken aan de rechtbank, die u zou dagvaarden. U vernam daarna niets meer in verband met een eventuele rechtzaak. U vertelde de politie die dag ook dat u door G.(...) en anderen was geslagen. De dienstdoende agent, A.(...), zei dat u begrip moest tonen voor de familie en hun leed. U diende geen officiële klacht in.

In augustus 2010 gingen uw oom, broer en vriend naar de familie van het kind in het dorp Psjatava. Zij wilden hun diensten aanbieden, hulp of kosten betalen naar aanleiding van haar overlijden. Ze werden echter niet binnengelaten in het huis. Ze werden uitgescholden en bedreigd. G.(...) riep ook dat hij u hoe dan ook zou vermoorden. Een paar dagen later werd u bij uw woning in een auto geduwd en meegenomen naar het kerkhof in Armavir waar het kind begraven was. U herkende G.(...), maar de drie anderen waren onbekenden. G.(...) zei dat hij u op de begraafplaats ging vermoorden. U kon echter wegvlugten en ging naar het huis van een vriend, waar u overnachtte. De volgende dag sprak u opnieuw met de rechercheur A.(...). Hij vroeg u geduld te hebben en zei dat die G.(...), die een ex-strijder was uit de oorlog, psychische problemen had. Hoewel A.(...) zei dat hij niet veel voor u kon doen, diende u toch een klacht in. U vertrok daarop naar Jerevan, waar u gedurende drie weken bij uw broer ging wonen. U vernam daar van A.(...) dat G.(...) ondervraagd was, maar dat hij alles had ontkend. Omdat u geen bewijzen of getuigen had, kon de politie u niet helpen. Hij raadde u aan niet te veel op te vallen. U wendde zich niet tot een andere agent of politieagent, noch tot het parket.

Na uw terugkeer naar Armavir werd u in oktober 2010 in de buurt van uw woning opgewacht door twee mannen. Ze wilden met u praten, maar u merkte al snel dat ze u in een auto wilden sleuren, waar G.(...) al in zat. Enkele burens, die zagen wat er gebeurde, kwamen tussenbeide. Op die manier kon u opnieuw ontsnappen. U sprak ook hierover met A.(...). Deze herhaalde echter enkel dat hij niets kon doen, dat de politie u geen bewaking kon geven en dat alles wel zou kalmeren. U was echter bang dat G.(...) u werkelijk zou vermoorden en besloot daarom Armenië te verlaten.

Op 17 oktober 2010 reisde u per vliegtuig van Jerevan tot Moskou (Russische Federatie), van waar u door vloog tot Kaliningrad. U werd daar opgewacht door de smokkelaar S.(...). Hij nam uw paspoort af en zei dat u het niet nodig zou hebben en dat u het later wel kon terugkrijgen. U verbleef één dag in zijn huis. Op 18 oktober 2010 bracht hij u en nog twee andere mensen weg. Hij legde jullie uit hoe jullie te voet de grens tussen Kaliningrad en Litouwen konden oversteken. In Litouwen werden jullie opgewacht door een Litouwer. Hij bracht u per wagen naar België. Op 20 oktober 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw geboorteakte en militair boekje. U kon de smokkelaar S.(...) niet meer bereiken en bent dus niet in het bezit van uw paspoort.

Vanuit België vernam u eind januari 2011 van uw familie in Armenië dat er twee convocaties op uw naam waren toegekomen. Daarin werd u opgeroepen op het hoofdbureau van de politie in Armavir. Uw broer ging informeren bij de politie en kwam zo te weten dat er nieuwe elementen waren opgedoken, waardoor er een nieuw onderzoek zou volgen naar de aanrijding. Omdat u niet inging op deze convocaties, kreeg uw familie het bezoek van de strafpolitie. Uw familieleden zeiden dat u in het buitenland was. De politie liet daarop weten dat indien u zich niet zou aanbieden binnen de één à twee maanden, er een opsporingsbericht opgesteld zou worden. De nieuwe elementen zouden bestaan uit nieuwe getuigenverklaringen, waaruit zou blijken dat u wel in fout was bij de aanrijding, omdat u door het rood gereden zou hebben. U vermoedt dat G.(...) achter deze nieuwe valse verklaringen zit. Op die manier zou hij willen bekomen dat u naar Armenië gestuurd zou worden, zodat hij alsnog met u kan afrekenen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u problemen kende met de familie van het kind, dat u bij een ongeluk op 19 juli 2010 had aangereden. U was daarbij niet in de fout, maar omdat het kind overleed wilde haar oom u doden. De Armeense politie bood u geen bescherming tegen die familie. In België vernam u dat er nieuwe elementen waren opgedoken in het onderzoek naar de aanrijding, die er op zouden wijzen dat u bij het ongeluk toch in de fout was geweest. U werd door middel van convocaties opgeroepen bij de politie, maar bood zich niet aan. U vreest daarom dat er een opsporingsbericht voor u zal worden opgesteld en dat u in Armenië veroordeeld zal worden, op basis van valse verklaringen. U vreest eveneens dat de familie van het kind u hoe dan ook zal vermoorden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers gemeenschappelijke problemen. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U slaagde er immers niet in uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u **geen enkel begin van bewijs** voorlegt met betrekking tot de door u verklaarde gebeurtenissen. U legt immers niets voor met betrekking tot het ongeluk zelf of de dood van het meisje als gevolg van uw aanrijding. U legt evenmin documenten voor, die betrekking hebben op het onderzoek door de politie, zoals de verklaringen die u aflegde, het resultaat van de bloeden urinetest of de verklaringen van de twee getuigen die uw relaas bevestigden (CGVS p. 7-8). Nochtans verklaarde u dat dit alles gebeurde op het politiebureau, waarop er een dossier werd opgemaakt dat door de politie aan het parket zou worden overgemaakt. Daarna zou het dossier naar de rechtbank gaan, dat u zou dagvaarden.

Ook de convocaties die voor u waren toegekomen, toen u al in België was, legt u niet voor. U verklaarde dat uw broer zich was gaan informeren naar het waarom van deze convocaties. Hij vernam dat er nieuwe stukken waren en dat er daarom een nieuw onderzoek gevoerd zou worden. Er zouden nieuwe getuigen zijn opgedoken, die verklaarden dat u door het rood was gereden en dus wel in de fout was geweest bij de aanrijding. Omdat u zich niet aanbood bij de politie, kwam iemand van de strafpolitie naar uw familie. Hij liet weten dat indien u binnen de één à twee maanden niet zou verschijnen, er een opsporingsbericht voor u verspreid zou worden (CGVS p. 8-9). Niet alleen toont u geen convocaties, u legt ook niets voor dat betrekking heeft op die nieuwe elementen.

Verder legt u evenmin documenten voor die uw problemen met de familie van het kind dat u aanreed, ondersteunen. Zo verwees u naar een klacht, die u bij de politie had ingediend, nadat u in augustus 2010 door G.(...) en enkele anderen was meegenomen naar het kerkhof. Daar werd u met de dood bedreigd, maar u kon ontsnappen voor er iets ernstig gebeurde (CGVS p. 10-11). Ook met betrekking tot deze klacht, legt u niets voor.

U liet na dergelijke documenten uit eigen beweging voor te leggen. Naar aanleiding van deze vaststelling kreeg u na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal de tijd om alsnog bewijzen voor te leggen, hetzij in originele vorm, hetzij in de vorm van een kopie of fax (CGVS p. 9, p. 14). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter niets van u ontvangen. Hier dient zwaar aan getild te worden, gezien u wel degelijk in de mogelijkheid was om dergelijke documenten op te vragen. U onderhoudt immers contact met uw familie in Armenië (CGVS p. 8-9). U bood echter geen enkele verklaring over het uitblijven van bewijsstukken. Redelijkerwijze kan er van een asielzoeker verwacht worden dat hij alle moeite doet om bewijsstukken, die zijn relaas kunnen ondersteunen, te bekomen en deze voor te leggen bij de Belgische asielinstanties.

Niet alleen legt u geen enkel begin van bewijs voor dat de door u aangehaalde gebeurtenissen op 19 juli 2010, uw betrokkenheid daarbij en uw problemen met het Armeense gerecht en de familie van het overleden kind, op objectieve wijze kan ondersteunen. Uw verklaringen blijken bovendien op essentiële punten **onaannemelijk vaag**. U wist wel de voornaam en de leeftijd van het kind dat u had aangereden, maar kende haar achternaam niet. U kende wel enkele voornamen van haar familieleden, met wie u problemen kende, maar wist ook hun achternaam niet (CGVS p. 6). U verklaarde dat u deze wel had geweten, maar was vergeten. Bovendien zou het in Armenië niet gebruikelijk zijn om een familienaam te gebruiken om iemand aan te spreken. Echter, gezien u enkel en alleen vanwege uw problemen met deze familie - die u met de dood bedreigde - uw land van herkomst verliet, is een dergelijke verklaring niet aannemelijk. U zei daarop dat u die achternaam wel kon achterhalen door te bellen. Echter, zoals reeds werd vastgesteld, bezorgde u het Commissariaat-generaal geen verdere informatie na afloop van uw gehoor. Verder wist u niet of het kind ter plaats of elders, bijvoorbeeld in een ziekenhuis, overleden was (CGVS p. 6). U wist evenmin of er over het ongeluk of het overlijden van

het meisje iets in de media was verschenen (CGVS p. 15). Ook met betrekking tot haar oom G.(...), die u meerdere keren sloeg, u tot drie keer toe trachtte te ontvoeren en die ermee dreigde u te zullen vermoorden, kon u weinig concreets vertellen (CGVS p. 14-15). Tenslotte is het toch ook zeer opmerkelijk dat u geen van de problemen die u kende met G.(...) en zijn aanhang kon dateren, op het incident de dag na de aanrijding na. Met betrekking tot de andere incidenten kwam u niet verder dan 'eind augustus 2010' (CGVS p. 10-11) en 'oktober 2010' (CGVS p. 13). Gezien u verklaarde dat u bij deze twee incidenten vreesde vermoord te worden, kan toch wel verwacht worden dat u ze meer concreet zou kunnen situeren.

Tenslotte dient nog te worden stilgestaan bij uw verklaring, als zou u vanwege de Armeense autoriteiten geen bescherming krijgen tegen G.(...) en zijn aanhang. U baseerde zich hiervoor enkel en alleen op uw contact met A.(...), een rechercheur op het politiebureau te Armavir. U sprak meermaals met hem over uw problemen met G.(...) en u diende bij hem een klacht in tegen G.(...). Op basis daarvan werd G.(...) ook ondervraagd, maar hij ontkende alles. Daarop zei A.(...) u dat hij u niet verder kon helpen (CGVS p. 9-12, p. 14). Ook uw vriend, die advocaat was, zou u hebben laten weten dat de politie u geen bescherming kon bieden (CGVS p. 15). Opnieuw moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot deze contacten. Bovendien zijn de verklaringen van één rechercheur en een bevriend advocaat niet afdoende om uw stelling, als zou u nergens in Armenië bescherming kunnen krijgen, te staven. U wendde zich immers niet tot een andere agent of rechercheur, noch ging u naar een ander politiebureau of het parket (CGVS p. 12, p. 14). U bood hiervoor geen enkele afdoende verklaring en kan uw stelling dus niet aannemelijk maken.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw geboorteakte en militair boekje bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist. Bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Volgens verzoeker weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus en hij geeft aan dat zijn verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij vreest om bij een eventuele terugkeer naar zijn land het slachtoffer te zullen worden van bedreigingen en dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen bieden. Verzoeker stelt in Armenië ernstige moeilijkheden te hebben gekend met de familie van het verongelukte kindje A.. De oom van het kind, die oorlogsveteraan is en zelf kampt met psychische problemen is op zoek naar verzoeker en wil de dood van het kind wreken. De bescherming tegen eventuele represailles vanwege de familie van het verongelukte kindje is louter theoretisch en nooit afdoende. Verzoeker benadrukt dat de autoriteiten in Armenië weinig of geen vat hebben op mensen die de vaste wil hebben om bedreigingen te uiten of wraakmaatregelen te nemen zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de autoriteiten niet meer dan dode letter is. Verzoeker benadrukte tijdens zijn gehoor dat zijn belager een oorlogsveteraan is en banden heeft met de autoriteiten. Verzoeker stelt het oneens te zijn met de gronden waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Volgens verzoeker geeft de commissaris-generaal ten eerste blijk van een onderschatting van zijn persoonlijke problemen en wordt onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. Verzoeker voelt zich aan zijn lot overgelaten in Armenië en wijst erop dat uit zijn verklaringen blijkt dat de oom van A., die oorlogsveteraan is en die over medische attesten beschikt die hem psychisch onbekwaam verklaren, niet aarzelt om buitensporig geweld te gebruiken. Er zal, zo beweert verzoeker, een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in zijn hoofd waardoor hij

beslist heeft het land te verlaten. Vervolgens brengt verzoeker tegen de vaststelling dat hij geen bewijzen zou hebben voorgelegd in dat hij nog steeds bezig is om de nodige schriftelijke bewijzen naar België te laten overkomen en dat hij deze zal toevoegen van zodra ze in zijn bezit zijn. Volgens verzoeker zouden zijn geloofwaardige verklaringen moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te geven. Verzoeker herhaalt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. Ten derde gaat verzoeker in op de door de commissaris-generaal geciteerde vaagheden. De vaagheden met betrekking tot de familienaam van het kind, de vraag of er al dan niet iets in de media was verschenen en de exacte datering van de incidenten kunnen volgens verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen van zijn verklaringen en zijn geenszins van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal selectief te werk te gaan, enkel in het nadeel van verzoeker, en geen blijk te geven van zorgvuldig en behoorlijk bestuur. Ten onrechte werd volgens verzoeker geen rekening gehouden met de traumatische ervaring die verzoeker had opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Armavir waar hij met de dood werd bedreigd. De traumatische ervaring kan leiden tot psychische stoornissen waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en een vertekende beleving van de werkelijkheid. Dit biedt volgens verzoeker een redelijke verklaring voor het feit dat zijn verklaringen op sommige onderdelen soms vaag lijken te zijn. Verzoeker wijst er ten slotte wederom op dat onvoldoende rekening werd gehouden met de gegevens van zijn dossier en met zijn opmerkingen en argumenten. De commissaris-generaal had hem minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming moeten toekennen. Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel stelt verzoeker dat de commissaris-generaal, gelet op de door hem uitgewerkte argumenten tijdens zijn gehoor van 10 maart 2011, niet in redelijkheid kon komen tot de genomen beslissing waardoor de beslissing moet worden vernietigd met het oog op een verdergaand onderzoek.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. De bestreden beslissing weigert de vluchtelingenstatus omdat verzoekers problemen gemeenrechtelijke feiten betreffen die geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. De weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk wist te maken. Vooreerst legt verzoeker geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot de verklaarde gebeurtenissen, hoewel hij hiertoe werd aangemaand. Bovendien blijken zijn verklaringen op essentiële punten onaannemelijk vaag. Zo bleek verzoeker niet op de hoogte van de achternaam van het kind dat hij had aangereden, wist hij niet of het kind ter plaatse of elders overleden was, noch of er iets over het ongeval in de media was verschenen en kon hij de incidenten met de oom van het slachtoffer niet exact in de tijd situeren. In de bestreden beslissing wordt tevens gewezen op het feit dat verzoekers verklaring dat hij geen bescherming kon krijgen in Armenië enkel gebaseerd is op de visie van één rechercheur en een bevriend advocaat.

2.4. De Raad merkt op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift toespitst op de motieven van de bestreden beslissing voor zover deze aanleiding gaven tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker betwist het motief dat de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling schraagt niet, waardoor dit gehandhaafd blijft en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft, rust de bewijslast op de asielzoeker. Om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming moet de vreemdeling aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de in de wet opgesomde criteria. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Indien redelijkerwijze kan worden

verwacht dat er concrete bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Bij gebreke daaraan kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. De Raad stelt op grond van de gegevens van het administratief dossier vast dat verzoeker ter ondersteuning van zijn asielrelaas enkel zijn geboorteakte en zijn militair boekje neerlegde (stuk 14, Documenten). Ter gelegenheid van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf verzoeker te kennen dat er in het kader van het onderzoek ingevolge het ongeval convocaties waren toegekomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/03/2011, p. 8) en dat hij deze via zijn familieleden ging opvragen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/03/2011, p. 9). Op het einde van het gehoor werd verzoeker nogmaals uitdrukkelijk gewezen op zijn engagement om de documenten binnen een week aan het Commissariaat-generaal over te maken (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/03/2011, p. 17). Verzoeker heeft echter geen enkel bewijsstuk overgemaakt en voegt ook aan zijn huidig verzoekschrift geen enkel stuk toe dat een begin van bewijs kan vormen van de problemen die hij beweert te hebben gekend. Verzoeker beweert dat hij nog steeds bezig is om de nodige stukken te laten overkomen, maar maakt de stappen die hij hiertoe heeft ondernomen niet in het minst aannemelijk. Dit totale gebrek aan bewijs ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in ernstige mate.

2.6. Verzoekers standpunt komt er in wezen op neer dat volgens hem zijn verklaringen betreffende de bedreigingen naar aanleiding van het ongeval door de oom van het kindje A., die oorlogsveteraan is en met psychische problemen kampt, kunnen volstaan om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. Er kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Uit het administratief blijkt echter dat verzoeker de achternaam van het kind niet kent en niet weet of zij ter plaatse of in het ziekenhuis overleed (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/03/2011, p. 7). Ook wist verzoeker niet of er over het ongeval iets in de media was verschenen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/03/2011, p. 15). Verzoeker bleek evenmin bij machte zijn ontvoering naar de begraafplaats door de nabestaanden van het slachtoffer in de tijd te situeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/03/2011, p. 11). Deze elementen maken, in tegenstelling tot verzoekers beweringen op dit punt, wel degelijk deel uit van de kern van zijn asielrelaas waardoor de vastgestelde vaagheden wel degelijk afbreuk doen aan verzoekers algehele geloofwaardigheid. Verzoeker voegt aan zijn stelling het verwijt toe dat de commissaris-generaal selectief te werk gaat, maar verheldert niet welke aspecten uit zijn verklaringen die zijn geloofwaardigheid zouden aantonen onvoldoende in de verf werden gezet. De gunst van het voordeel van de twijfel kan trouwens slechts worden toegestaan indien de verklaringen in hun geheel waarachtig overkomen, *quod non in casu*.

2.7. Verzoeker voert het traumatisch karakter van zijn ervaringen aan als verschoningsgrond voor de vaagheid van zijn verklaringen. De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker geen enkel objectief gegeven aanreikt, bijvoorbeeld onder de vorm van een medisch attest, waaruit zou blijken dat zijn geheugenfunctie verstoord is. Zijn verwijzing naar de traumatische ervaring vormt bijgevolg geen rechtvaardiging voor de vaagheid van zijn verklaringen.

2.8. Internationale bescherming kan tenslotte slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit onder andere voort uit de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet krachtens dewelke voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker aangaf na zijn ontvoering contact te hebben opgenomen met een rechercheur waarbij hij een klacht neerlegde (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/03/2011, p. 11), maar geen verdere stappen ondernam (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/03/2011, p. 12). Verzoeker raadpleegde ook een bevriende advocaat (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/03/2011, p. 15). Verzoeker kan echter geen enkel bewijs voorleggen van deze contacten. Uit verzoekers schaarse en ongestaafde initiatieven om op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden een beroep te doen, kan niet worden besloten dat er geen bescherming wordt geboden of dat de bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch en nooit afdoende is, zoals verzoeker nochtans beweert. Zijn blote betoog dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming garanderen gezien zij weinig of geen vat hebben op mensen hebben die de vaste wil hebben om bedreigingen te uiten of wraakmaatregelen te nemen, volstaat niet om aan te tonen dat hem in zijn land van herkomst de nodige bescherming zou ontberen.

2.9. Verzoeker maakt niet in het minst aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de beslissing op onzorgvuldige of onredelijke wijze tewerk zou zijn gegaan. Verzoeker duidt immers niet concreet aan met welke gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In het *petitum* vraagt verzoeker om de beslissing te vernietigen en terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. De Raad beschikt echter over voldoende gegevens om tot bevestiging van de bestreden beslissing te besluiten zodat niet tot vernietiging moet worden overgegaan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN